

Петъръ Габара се вдигна отъ следобѣдна почивка, но не му се излизаше. Чакаше да се поразхлади. Отъ спалнята му не се чуваше, какво става въ двора. Изправи се до прозореца, що гледа къмъ нивята и очитѣ му се унесоха въ далнинитѣ, де се мѣркаше теменужката сѣнка на лѣтна привечеръ . . .

Не се насищаше душата на Петъръ Габара отъ тия тихи и обайни привечерия: кога лекокрили чучулиги, като опиянени, се въззематъ изъ свѣтли лазури надъ необятноравна Добруджа и вититѣ имъ звънливи пѣсни се носятъ като молитви на блуждаещъ духъ; кога закѣснѣла вечеръ се мѣрка отъ къмъ далеченъ Балканъ, който сякашъ се издига на прѣсти да обгледа наведнажъ предѣли на роденъ край; кога нивята, погалвани отъ лихъ вечерникъ се люлѣятъ на талази и шепнатъ вечерна молитва . . .

Петъръ Габара въздѣхна. Той минаваше петдесетолѣтие, ала бѣ запазенъ и държеливъ мжжъ. Косата му бѣ посребрена, а въхвата му брада съвсѣмъ побѣлѣла. Обвѣтренното му лице добиваше тиха мекота отъ сѣнката на бухната брада; а тъмновишневитѣ му очи, подъ още черни вежди, зарѣха презъ булото на нѣкаква далечна тжга. Погледътъ му се луташе блуждаещъ изъ необятноширнали се равнини; слушаше пѣсенята на чучулигитѣ и широкитѣ му гърди се издигаха равномерно, облѣхнати отъ сѣнката на мѣрнала се въ далечини лѣтна вечеръ.

Обичаше да съзерцава той отъ прозореца си лѣтнитѣ вечери. Че вечеръ бѣ и въ неговата душа: — тиха вечеръ, изъ чиито чертози свѣтятъ лжчитѣ на рано миналъ день . . .

Въ широката му стая имаше: легло, съ чисти бѣли покривки; канапе, плетено отъ слама; маса, на която е разтворена дебела книга; етажерка съ подвързани книги; а надъ нея въ кжта -- изправенъ портретъ